



## Պարույր Սևակ

### Խարույկ սառույցի վրա

Թողե՛ք,

Որ ձեզ էլ մասնակից դարձնեն

Անմեկին հույսի ձեր չհամտեսած անուշությանը:

Եվ ճաշակեցեք ու թաթախվեցեք

Հավատացյալի երեխայական միամտությամբ,

Որովհետև մեր հարստությունը վշտե՛րը չեն լույ,

Ու միայն տանջանք-տվայտա՛նքը չէ մեր պահուստը փակ.

Եվ որովհետև մտահոգությունն այլ բան չէ,

Քան թե ելքի փնտրտուք.

Եվ որովհետև կյանքն - ի՛նչ էլ լինի - ընդլայնում է մեզ,

Ինչպես լեռների կատարներն են միշտ հեռացնում կրկին

Ա՛յն հորիզոնը,

Որ փակ է թվում լեռան ոտքի տակ.

Եվ որովհետև ես սիրում եմ ձեզ,

Բոլորի՛դ սիրում,

Ու բոլորիցըդ ոմանք՝ նաև ի՛նձ...

Ուրեմըն թողե՛ք,

Թողե՛ք,

Որ ձեզ էլ դարձնեն մասնակից

Ա՛յն նախածանոթ հույսի համտեված անուշությանը,

Որ մեր երեկվա

Ու մեր այսօրվա անուժությանը  
Ասում է. «Կա՛նգ առ»՝  
Ավշավորելով ո՛վ գիտի ի՛նչով,  
Ու մեր մարմնական անարմատ ծառի  
Անհասկանալի աշխատանքը մութ  
Տալիս է իր պարզ պտուղը՝  
Ծիծա՛ղ,  
Ժպի՛տ,  
Գոհությո՛ւն  
Եվ «փա՛ռք աստըծու» գոչելու կարիք...  
Եվ փա՛ռք աստըծու,  
Որ մեր աչքերը  
Լոկ թխսավայր չեն բու-ագոավների,  
Այլ նաև փեթակ՝ լցված շողերով,  
Եվ ականջները՝  
Մարդածն ծառի մեր փշակը գույգ,  
Դանբարաններ չեն լոկ սրտնեղության,  
Այլ նաև խոր բույն՝  
Լի՛ ամեն տեսակ տաք ձայնեղությամբ:  
Եվ փա՛ռք աստըծու,  
Որ մենք կարող ենք մեզ մաքրել այնպե՛ս,  
Ինչպես օվկիանն է ինքն իրեն մաքրում:  
Եվ փա՛ռք աստըծու,  
Որ աղմուկների հասունացումից  
Թագադրվում է ո՛չ թե գիշերը,  
Այլ օ՛րն է ծնվում:  
Եվ փա՛ռք աստըծու,  
Որ մեր հոգու մեջ  
Եթե կա ամիս տերևաթափի,  
Ապա կան օրեր և աստղաթափի՛,

Եվ աստղաթափի՛...

Հագա՛ր բերան փառք:

28-29.X.1965թ.

Չանախչի